

Arrest

nr. 107 373 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 december 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 februari 2013.

1.3. Op 9 april 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 april 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 29 jauza 1371 (Afghaanse kalender, 19 juni 1992) in het dorp Khan in het district Khwaja Omari van de provincie Ghazni. Een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan studeerde u af van de twaalfde graad. Van saur 1391 (21 april 2012 – 21 mei 2012) tot aqrab 1391 (23 oktober – 21 november 2012) werkte u als administratief bediende bij de Taliban. In aqrab 1391 ging u op bezoek bij A.(...), een familievriend in Ghazni stad. Toen u de volgende dag naar huis terugkeerde, bleek dat de Taliban naar u op zoek was. De Taliban beschuldigde u van spionage omdat A.(...) voor de Nationale Veiligheid werkte, hetgeen u tot dan toe onbekend was. Toen de Taliban u niet thuis vond, hebben ze uw moeder ineengeslagen en uw vader meegenomen. U keerde onmiddellijk naar A.(...) terug. In de week die u vervolgens bij hem verbleef regelde hij uw reis uit Afghanistan. In aqrab 1391 verliet u Afghanistan om na een reis van anderhalve maand op 20 december 2012 in België aan te komen. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van een taskara neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de Taliban omdat ze u van spionage verdenken. Aan de gebeurtenissen in Afghanistan waarop u uw terugkeervrees baseert, kan evenwel geen geloof worden gehecht (CGVS p.8).

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u geen aannemelijke verklaringen kan afleggen over uw tewerkstelling bij de Taliban. Zo dient allereerst opgemerkt te worden dat u, als bij het begin van het gehoor uw activiteiten worden overlopen, uw werk voor de Taliban geheel onvermeld laat. Als u gevraagd wordt naar uw activiteiten na uw afstuderen antwoordt dat u geen speciale bezigheid had. De vraag of u bent gaan werken na uw afstuderen, beantwoordt u ontkennend (CGVS p.2). Slechts later blijkt u zich uw tewerkstelling bij de Taliban gedurende zo'n zestal maanden te herinneren. Ook uw verklaringen over uw tewerkstelling komen als zeer absurd over. U beweert dat u als administratief bediende werkte bij de Taliban. Gevraagd naar uw taken als administratief bediende noemt u er drie: u moest "sommige dingen" schrijven, aanwezigheidslijsten controleren en les geven aan de Taliban (CGVS p.3). Herhaaldelijk werd u gevraagd om een van uw drie taken, namelijk het schrijven van teksten, te verduidelijken. Doorheen de verschillende vragen blijft u het onderwerp in vaagheid verhullen. Uiteindelijk kon begrepen worden dat u nieuwsitems van de radio moest neerpennen en dat u krantenartikelen moest samenvatten. Welk doel uw schrijfwerk dient, kan u evenwel niet vertellen. U houdt het erop dat het "misschien nodig was" (CGVS p.3,4,10). Dit alles is zeer opmerkelijk. Het beeld dat u ophangt van de Taliban bevreemdt overigens door zijn sterk bureaucratisch karakter. Op een basis van veertig talibs zouden er volgens u vijf administratieve beampten zijn geweest. Zoals blijkt uit uw persoonlijk geval werden die administratieve krachten gewoon aangeworven op de arbeidsmarkt, zonder enige voorafgaande ervaring met de Taliban, en werd hen een maandloon uitbetaald. Ook beweert u dat een van uw taken het onderwijzen van de aanwezige talibs was in het lezen en schrijven in Dari en Pashtou (CGVS p.4,10). Dat de Taliban een gewapende organisatie is die in een hevige strijd verwickeld is met de Afghaanse strijdkrachten en een internationale troepenmacht, valt geenszins uit uw verklaringen af te leiden. Dat u werkelijk als administratief bediende voor de Taliban werkte, is dan ook weinig aannemelijk.

Voorts blijkt uw kennis van de Taliban uiterst pover. Gevraagd naar andere talibankampen in Khowja Omari meent u dat er maar één Talibankamp is in heel de provincie Ghazni. U voegt er echter direct aan toe dat er misschien nog andere Talibankampen zijn maar dat u er niet vanaf wist (CGVS p.4). Indien u daadwerkelijk zes maanden in een Talibanbasis de administratie beheerde, zou u minstens op de hoogte mogen zijn van het feit of er in de provincie Ghazni al dan niet nog gelijkaardige kampen aanwezig waren. Als u gevraagd wordt om nog bijkomende details te geven over uw werk bij de Taliban herhaalt u slechts uw eerder vermelde taken en dat ze contacten hadden met de Pakistaanse Taliban elders in Ghazni (CGVS p.10). Voor iemand die beweert door de Taliban verdacht te worden

van spionage omdat u door uw werk aldaar "bepaalde dingen weet", kan u erg weinig concreets aanbrengen (CGVS p.10). Bovenstaande opmerkingen schaden sterk het geloof in uw beweerde tewerkstelling bij de Taliban, waarop u uw asielmotieven baseert.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over uw bezoek aan A.(...) en zijn functie, die aanleiding gaven tot de verdenking van spionage, en de gevolgen ervan voor u en uw familie niet overtuigen. Zo beweert u dat u bij A.(...) in Ghazni op bezoek ging, maar kan u niet zeggen in welke wijk hij woont. Verder beweert u dat hij werkt voor de Nationale Veiligheid, maar welke functie hij er bekleedt of wat de Nationale Veiligheid precies doet, is u eveneens onbekend (CGVS p.9). Ook dit is weinig aannemelijk. Het is overigens verwonderlijk dat u beweert dat "oom" A.(...) een goede vriend is van de familie en dat u bij hem op bezoek ging zonder dat u wist wat zijn beroep is. U, die voor een anti-overheidsorganisatie werkte, wist slechts dat hij voor de overheid werkte, zo zegt u (CGVS p.9). Daarnaast beweert u dat u uw werkgever niet contacteerde om het misverstand uit te leggen. Als reden geeft u op dat u er niet aan dacht en dat u ook met niemand contact mocht hebben tijdens de week dat u bij A.(...) verbleef (CGVS p.10). Het is echter verwonderlijk dat uw vader ontvoerd is op basis van een misverstand zonder dat u enige moeite doet om het misverstand op te helderen. Even merkwaardig is dat u geen idee heeft welke gebeurtenissen zich afspeelden in de week die u bij A.(...) doorbracht. Dat u, ondanks de directe en ernstige gevolgen van de beschuldigingen aan uw adres voor uw familie, zich niet informeerde over uw familie die week, is hoogst opmerkelijk (CGVS p.10). Tenslotte moet er nog op gewezen worden dat u er geen idee van heeft hoeveel A.(...) betaalde voor uw reis naar Europa (CGVS p.10). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder het geloof in uw asielaansluiting.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat uw kennis over het district Khwaja Omari ernstig tekort schiet. Niet alleen uw kennis van de Taliban en hun werking in Khwaja Omari valt pover uit, waardoor het geloof in uw tewerkstelling geschaad wordt, ook uw kennis van gebeurtenissen, personaliteiten en het dagelijks leven in Khwaja Omari is zeer gebrekkig. Dit leidt tot de vaststelling dat u niet gewoond heeft in dit district waar de feiten waarop u uw terugkeervrees baseert zich zouden afgespeeld hebben.

Zo is het zeer eigenaardig dat u, die beweert bij de Taliban in Khwaja Omari gewerkt te hebben, de schaduwgouverneur van dit district niet kent. Mulla Zafar, de Talibangouverneur voor Khwaja Omari die enkele weken voor uw vertrek op 11 oktober om het leven kwam bij een luchtaanval, is u immers onbekend (CGVS p.5,6). Ook mag het zeker verbazen dat u beweert dat de Taliban heel weinig aanslagen pleegde in uw district (CGVS p.8). Zoals blijkt uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd heeft de Taliban wel degelijk meerdere aanslagen gepleegd in Khwaja Omari, waaronder enkele beruchte aanslagen op prominenten van uw district. Zo werd Muhammad Raza Alamyar, de openbare aanklager van uw district, voor zijn huis doodgeschoten in juli 2010. Als u zijn naam voorgelegd krijgt, blijkt u hem echter niet te kennen (CGVS p.6). Ook Yahya Maulayee Athar, een kandidaat van de provinciale raad van Khwaja Omari die ontvoerd en gedood werd, is u evenmin bekend (CGVS p.11). Muhammad Qasim Desiwal, het districtshoofd van Khwaja Omari in 2010 en 2011, is u ook onbekend: u raadt dat hij misschien een van de veiligheidscommandanten is (CGVS p.7). Van Dost Ali Shams zegt u correct dat hij districtshoofd was, maar meer weet u niet over hem te vertellen (CGVS p.7). Als u ten slotte ook de naam van Samiullah Ahmadi te horen krijgt, kan u slechts zeggen dat u de naam van deze persoon (die het hoofd is van de districtsraad van Khwaja Omari) wel eens gehoord heeft (CGVS p.8). Dat u een heel verkeerd beeld heeft van de activiteiten van de Taliban in Khwaja Omari en dat talrijke prominenten van dit district u ook onbekend zijn, schaadt sterk het geloof in uw verklaarde verblijf in dit district.

Voorts kan ook uw geografische kennis van de Khwaja Omari niet overtuigen. Als u gevraagd wordt dorpen naast het uwe te geven, noemt u naast uw subdorp en hoofddorp nog een ander dorp. Enkel de stad Ghazni vermeldt u als u vervolgens gevraagd wordt nog dorpen wat verder van uw dorp te noemen. Als u er op gewezen wordt dat er tussen uw dorp en de stad Ghazni nog talrijke dorpen liggen, reageert u met de uitspraak dat u "niet alle dorpen kent". U drukt zich zeer voorzichtig uit: naast de drie eerder genoemde dorpen, kent u nog maar twee andere dorpen van Khwaja Omari (CGVS p.5,6). Bovendien zijn geen van de door u genoemde dorpen op een kaart van Khwaja Omari terug te vinden. Als u de dorpen Barakat, Turmai en zelfs het grote dorp Qalai Naw genoemd worden, slaagt u er niet in ze als dorpen van Khwaja Omari te herkennen (CGVS p.12). Van Chel Gunbad vraagt u eerst of het een plaats in Ghazni is. Als u gemeld wordt dat het een dorp in uw district is, kan u slechts zeggen dat u de naam hoorde. Situeren kan u het dorp niet. U houdt het erop dat u denkt dat Chel Gunbad "niet zo ver" is van uw dorp (CGVS p.5). Dat uw geografische kennis van het district dat u steeds bewoond zou hebben dermate pover uitvalt, ondergraaft sterk het geloof in uw verklaarde verblijf in Khwaja Omari.

Tenslotte blijkt u ook over meerdere aspecten van het dagelijks leven in Khwaja Omari het fijne niet te kennen. Zo is het veelzeggend voor het geloof in uw verblijf in dit district dat u tot tweemaal toe beweert dat er enkel Tadzjieken en Pashtounen wonen. In werkelijkheid bestaat immers de grootste

groep van de bewoners van Khwaja Omari, zo'n 45%, uit Hazara's. Uw verklaring voor dit markante gebrek aan kennis kan geenszins overtuigen. U verwijst er louter naar dat ze dezelfde taal spreken als Tadzjieken (CGVS p.6,12-13). Voorts weet u wel dat er verkiezingen gehouden werden in Afghanistan een jaar geleden maar waar de stembureaus in Khwaja Omari opgesteld stonden, weet u niet (CGVS p.7). Ook uw stelling dat in uw school in Khwaja Omari de drie maanden durende vakantie in de winter gehouden werd, terwijl het schooljaar in de maand sarathan (22 juni – 22 juli) begint, blijkt met geen enkele van de bestaande schoolkalenders in Afghanistan overeen te komen (CGVS p.12). Bovenstaande vaststellingen aangaande uw kennis van het dagelijks leven in Khwaja Omari halen verder het geloof in uw verblijf in dit district onderuit.

De hierboven opgemerkte lacunes in uw kennis aangaande de Taliban en haar activiteiten, de prominenten, de dorpen en de etnische samenstelling van Khwaja Omari wegen niet op tegen de informatie die u wel over dit district weet te geven. Er dient derhalve besloten te worden dat u uw verblijf in Khwaja Omari niet aannemelijk heeft gemaakt. Daar er geen geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in dit district kan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die u meemaakte in dit district en waarop u uw terugkeervrees steunt, niet volgehouden worden.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er voor u bij terugkeer naar Afghanistan sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit Ghazni afkomstig te zijn. Dat u werkelijk uit deze regio afkomstig bent, is twijfelachtig (supra). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u de actuele precare veiligheidssituatie in Ghazni kunt vermijden door zich bij terugkeer naar Afghanistan in de hoofdstad Kabul te vestigen. U bent immers een volwassen man, die van de twaalfde graad afstudeerde. U kan lezen en schrijven in Dari en lezen in het Pashtou. Voorts vertelt u dat u een oom heeft die in Kabul woont en er werkt als leraar (CGVS p.2,3,4,5). Als enig beletsel voor uw vestiging in Kabul voert u aan dat de Taliban u ook in deze stad zou kunnen vinden. Aan uw asielmotieven kan evenwel geen geloof worden gehecht zoals uit bovenstaande argumentatie blijkt (CGVS p.12). Uit uw verklaringen kan dan ook nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn

tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Voorts verwijst verzoeker naar de 'nota van de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties' over "Burden of proof in refugee claims", waaruit hij besluit dat een coherent relaas op zichzelf voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen. Verzoeker stelt dat hij op geen enkel ogenblik tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet haaks staan op algemeen geweten informatie doch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feiten op zulke manier interpreteert dat deze haar eigen verhaal bevestigen. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing eenzijdig gemotiveerd en wordt geen rekening gehouden met zijn concrete situatie.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het weinig aannemelijk is dat hij werkelijk als administratief bediende voor de Taliban werkte daar zijn verklaringen over zijn tewerkstelling als zeer absurd overkomen en ook zijn kennis van de Taliban en hun werking in het district Khawja Omari uiterst pover blijkt te zijn, (ii) hij beweert dat dat hij bij A. in Ghazni op bezoek ging maar hij niet kan zeggen in welke wijk hij woont, hem eveneens onbekend is welke functie A. bekleedt bij de Nationale Veiligheid of wat de Nationale Veiligheid precies doet, het verwonderlijk is dat hij beweert dat "oom" A. een goede vriend is van de familie en dat hij bij hem op bezoek ging zonder dat hij wist wat zijn beroep is, het tevens verwonderlijk is dat verzoekers vader ontvoerd is op basis van een misverstand zonder dat hij enige moeite doet om het misverstand op te helderen, het merkwaardig is dat hij geen idee heeft welke gebeurtenissen zich afspeelden in de week die hij bij A. doorbracht en hij zich niet informeerde over zijn familie en hij er geen idee van heeft hoeveel A. betaalde voor zijn reis naar Europa, (iii) hij een heel verkeerd beeld heeft van de activiteiten van de Taliban in Khwaja Omari, ook talrijke prominenten van dit district hem onbekend zijn, ook de geografische kennis van het district dat hij steeds bewoond zou hebben pover uitvalt en hij ook over meerdere aspecten van het dagelijks leven in Khwaja Omari het fijne niet blijkt te kennen, zoals wordt toegelicht, zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaarde verblijf in Khwaja Omari en derhalve ook de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die hij meemaakte in dit district en waarop hij zijn terugkeervrees steunt niet kan worden

volgehouden, (iv) hij de actuele precare veiligheidssituatie in Ghazni kan vermijden door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar een oom van hem woont en werkt en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers kennis over het district Khwaja Omari, waar hij beweert zijn hele leven te hebben gewoond, op verschillende vlakken ernstige lacunes vertoont, slaagt verzoeker er niet in het minst in te overtuigen dat hij er gedurende een zestal maanden als administratief bediende voor de Taliban heeft gewerkt.

Zo zijn verzoekers verklaringen over zijn taken als administratief bediende dermate vaag dat deze niet toelaten een duidelijke voorstelling te maken van zijn dagelijkse bezigheden, noch van het doel hiervan. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij gedurende zes maanden bij het "Comité van de Taliban" werkte. Gevraagd wat zijn functie was, verklaarde verzoeker slechts dat hij administratieve "dingen" moest doen (administratief dossier, stuk 10, p. 3). Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde hij dat zijn functie als administratief bediende drie taken inhield: hij moest "sommige dingen" schrijven, aanwezigheidslijsten controleren en de Taliban leren lezen en

schrijven in het Dari en Pashtou (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4). Dat de Taliban hiervoor iemand zou aanwerven die zelf het Pashtou enkel kan lezen en niet kan schrijven (administratief dossier, stuk 4, p. 2 en p. 4) mag op zich reeds verbazen, daarenboven moesten de teksten die verzoeker schreef blijkens zijn verklaringen nog door iemand anders vertaald worden in het Pashtou (administratief dossier, stuk 4, p. 4), wat wel een zeer omslachtige manier van werken is. Gelet op de aard van de taken die verzoeker diende uit te voeren, gaat het naar het oordeel van de Raad dan ook in tegen iedere logica dat een organisatie waar het Pashtou de voertaal is een “bediende” zou aanwerven die deze taal niet volledig machtig is.

Ook verzoekers verklaringen over de teksten die hij diende te schrijven missen elke duidelijkheid en zijn allesbehalve concreet. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: *“Wat voor teksten moest u schrijven? Er waren sommige teksten, sommige dingen waren in het Dari geschreven die moest ik lezen. Er was een ander iemand die het moest vertalen in het Pashtou. Wat u bedoelt met teksten schrijven is teksten voorlezen? Ook teksten schrijven. Wat voor teksten, moest u schrijven? Sommige dingen over de regering en zo die moest ik schrijven. De andere jongen moest het vertalen. Kan u duidelijker zijn? Wat voor teksten moest u schrijven, wat stond erin? Bijvoorbeeld de regering had de Taliban gevraagd te stoppen en zich over te geven aan de regering, dat soort dingen. Wat voor soort tekst moest u dan schrijven? Die dingen. Kan u 10 voorbeelden geven van teksten die u moest schrijven voor de taliban? Krantenartikelen en tijdschriften en teksten van de radio en zo. Ik was niet de enige. Er waren ook andere mensen die werkten voor de Taliban. U schreef krantenartikelen voor de Taliban? Voorlezen. Kan u voorbeelden geven van teksten die u moest schrijven? Het nieuws van de radio moest ik neerschrijven en dan moest ik het aan de andere jongen afgeven en die moest het vertalen. Kan u nog een voorbeeld geven? En ook van het krantenartikel. Dan schrijft u een krant over, begrijp ik het goed? Ja, samenvatten. Waarom moest u kranten samenvatten? Ze hadden het gevraagd. Namen van de kranten die u moest samenvatten? Bekende kranten. Zeg maar, de namen van de kranten die u moest samenvatten? Anis, hewad en Kabul times in het Engels.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Van verzoeker, die beweert gedurende een zestal maanden voor de Taliban te hebben gewerkt, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij hierover op een doorleefde manier kan verhalen en dat hij precieze en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de taken die hij moest uitvoeren, quod non in casu. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij het “office management” deed, dat hij een lijst maakte van het eten, drinken en materiaal dat nodig was en dat hij hiermee naar het hoofd van de Taliban ging en vervolgens inkopen ging doen, kan de Raad slechts vaststellen dat dit een loutere post-factum bewering betreft die niet de minste aansluiting vindt met zijn verklaringen zoals hij deze aflegde tijdens het gehoor. Wanneer verzoeker naar het einde van het gehoor toe andermaal werd gevraagd om bijkomende details te verstrekken over zijn werk bij de Taliban, herhaalde hij immers slechts zijn eerder vermelde taken: *“Mijn werk was administratie, papierwerk en persoonlijke verslagen. Die werden vertaald en lesgeven. Bij het comité dat was het werk, er gebeurde niet veel bij het comité. Ze hadden contacten met de Pakistaanse taliban die waren elders in Ghazni.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor maakte verzoeker gewag van het feit dat hij naast zijn eerder vermelde taken tevens inventarissen opmaakte en bijhield en inkopen deed.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat het de Raad uitermate bevreemdend overkomt dat er op een basis van veertig Talibs niet minder dan vijf bedienden aan het werk zouden zijn geweest om krantenartikelen samen te vatten en nieuwsitems van de radio neer te schrijven (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kon ook verzoeker het doel van al dit schrijfwerk niet toelichten en hield hij het erop dat het “misschien nodig was” (administratief dossier, stuk 4 p. 10). Zo nog kan worden aangenomen dat sommige Talibs niet kunnen lezen, zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift, kan niet worden ingezien waarom de Taliban het zou nodig achten om vijf personen voltijds dergelijke taken te laten uitvoeren, laat staat dat zij hiervoor mensen zouden ‘aanwerven’ zonder enige affiliatie met en/of sympathie voor de organisatie. Verzoeker verklaarde immers in dit verband dat hij voor de Taliban ging werken omdat zijn klasgenoot hem hiertoe had aangemoedigd, omdat er geen ander werk in de regio was en omdat hij bij de Taliban 15.000 afghani per maand verdiende (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Uit deze verklaringen blijkt derhalve dat verzoeker niet uit overtuiging voor de Taliban ging werken doch louter uit financiële overwegingen. Dat de Taliban bovendien iemand zonder overtuiging voor de Taliban-zaak zou aanwerven in de administratie is ongeloofwaardig vermits de Taliban op die manier het risico loopt een tegenstander in hun rangen op te nemen.

Het geheel van bovenstaande vage, onaannemelijke en ondoorleefde verklaringen omtrent zijn taken als administratief bediende maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering als zou verzoeker daadwerkelijk in deze functie werkzaam zijn geweest bij de Taliban.

Bovenstaand besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoekers kennis van de Taliban in zijn regio sterk te wensen over laat. Zo kan hij niet duiden of er nog andere gelijkaardige Talibankampen zijn in Khowja Omari of in de provincie Ghazni. Nochtans is dit kennis die redelijkerwijs kan worden verwacht van iemand die beweert gedurende een zestal maanden de administratie in een Talibanbasis te hebben beheerd. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift beweert dat er in Ghazni verschillende Talibankampen zijn, dat er zes of zeven kampen in het district zijn, dat hij nooit in deze kampen geweest is maar dat ze naar zijn schatting op een tot anderhalf uur rijden van het centrale kamp liggen, dat Talib van andere kampen vaak naar zijn kamp kwamen omdat dit het centrale kamp van het district was en dat hij soms ook les gaf aan Talib van andere kampen, bedient hij zich opnieuw van loutere post-factum beweringen die overigens niet te rijmen vallen met zijn verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij stelde als volgt: *“Waar waren de andere talibankampen in Khwaje Omari? Er was er maar een, denk ik. In heel de provincie is er één plaats of misschien zijn er nog andere maar dat hebben ze niet gezegd.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk verzoekers onwetendheid dienaangaande zodat het nut niet kan worden ingezien van het stellen van verdere vragen hieromtrent door het Commissariaat-generaal teneinde voldoende precieze informatie van verzoeker te verkrijgen.

2.6.2. Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij de Taliban, moeten ook verzoekers beweringen als zou hij omwille van zijn bezoek aan A., die voor de Nationale Veiligheid zou werken, verdacht worden van spionage alsook zijn verklaringen omtrent de gevolgen hiervan voor hem en zijn familie ongeloofwaardig worden geacht.

Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze de Taliban kennis zou hebben gehad van verzoekers bezoek aan A. en van diens functie bij de Nationale Veiligheid. Zo zij over een dergelijk uitgebreid informatienetwerk zouden beschikken dat zij onmiddellijk van deze informatie op de hoogte zouden zijn gebracht, moet verzoekers tewerkstelling immers des te meer ongeloofwaardig worden geacht. Blijkens verzoekers verklaringen was A. immers een goede vriend van zijn vader en kwam hij bij hen op bezoek (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Zo de Taliban daadwerkelijk op de hoogte was van de functie van A. én van het feit dat hij een goede vriend is van verzoekers familie kan niet worden ingezien waarom verzoeker door hen werd aangeworven. Verzoeker verklaarde immers dat niet iedereen in dienst werd genomen door de Taliban en dat elke kandidaat moet worden goedgekeurd door de ouderlingen (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Er kan dan ook worden aangenomen dat ‘kandidaat-werknemers’ die geen voorafgaande ervaring of banden hebben met de Taliban grondig worden gescreend. Dat verzoeker toch zou zijn aangeworven en hij voordien nooit werd gevraagd naar zijn connectie met A., duidt erop dat de Taliban hiervan vooraf geen weet had. Het is de Raad dan ook een raadsel hoe zij dit uitgerekend op de dag van verzoekers bezoek aan A. te weten zouden zijn gekomen.

Hoe dan ook zet verzoekers houding na de ontvoering van zijn vader zijn geloofwaardigheid verder op de helling. Verzoeker verklaarde in dit verband *“Toen ik naar huis ging heb ik gemerkt dat er iets aan de hand was huis was een chaos. Moeder was ineen geslagen en vader meegenomen. Moeder zei dat we onmiddellijk naar A.(...) moesten gaan. Bent u onmiddellijk terug naar A.(...) gegaan? Ja na twee uur ben ik vertrokken. Hoelang bent u vervolgens bij a.(...) gebleven? Een week ongeveer. Is er iets gebeurd in die week. Geen idee, ik had geen contact met de familie. Hij heeft mijn reis geregeld. (...) Heeft u de taliban gecontacteerd? Nee Waarom niet? Het was niet mogelijk. Hoezo? ik wou ze niet contacteren en bovendien had ik geen telefoonnummers. Waarom heeft u de taliban niet gecontacteerd om alles uit te leggen? Ik heb er niet aan gedacht? Ik mocht niet van A.(...). Contact hebben met andere mensen. Hij heeft alles heel snel geregeld. Wat is er met uw vader gebeurd? Ze hebben hem niet vrijgelaten, hij is nog steeds bij de Taliban.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Niet alleen acht de Raad het onbegrijpelijk dat verzoeker geen contact heeft opgenomen met de Taliban om de situatie uit te klaren omdat “hij daaraan niet dacht en hij niemand mocht contacteren tijdens zijn verblijf bij A.”, dat hij daarenboven binnen de week het land heeft verlaten, dat hij zich ondanks de ernstige gevolgen van de beschuldigingen aan zijn adres voor zijn familie in deze week niet informeerde over zijn familie en dat hij ook na zijn vertrek uit Afghanistan slechts eenmaal zijn moeder contacteerde (administratief dossier, stuk 4, p. 5 en p. 10) en hij zich derhalve de moeite niet heeft getroost om op de hoogte te blijven van de evolutie van zijn beweerde problemen en het lot van zijn vader, getuigt naar het oordeel van de Raad van een verregaande desinteresse en is dermate onvoorstelbaar dat het zijn algehele geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

2.6.3. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. De door verzoeker voorgelegde taskara

kan de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen daar deze louter een indicatie kan bieden van zijn identiteit doch niet het minste bewijs vormt van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"* van 22 maart 2013 en Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker de actuele precare veiligheidssituatie in Ghazni kan vermijden door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar een oom van hem woont en werkt en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zodat diens analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS